І чужому научайтесь, Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXII. No 100. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЦЕНТІВ 20 CENTS СУБОТА, 24-го ТРАВНЯ (MAY) 1975 Ч. 100. VOL. LXXXII.

Відбувається підготовка до Жіночої Конференції ОН в Мехіко

Ню Йорк (Олена С. Процюк). — З нагоди Міжнародного Року Жінки, Об'єднані Нації скликають Конференцію представників держав - членів ОН до Мехіко. Конференція починається 18-го червня ц. р. та триватиме до 2-го липня. У цій Конференції будуть також брати участь представники різних агенств ОН і міжнародні не-державні громадські та жіночі організації, які мають дорадчий статус в ОН. Кличем Конференції є „Зрівняння у правах, розвиток і мир", і вона всеціло присвячена жінці — членові світової громади. Наради Конференції зосереджуватимуться довкола праці ОН над покращанням долі жінок та плянів на майбутню декаду. Учасники розглянуть питання зміненої ролі жінки в родині та спільноті, а також питання ролі, яку відіграє жінка у розвитку власної країни, її вплив на утримання миру в світі, як рівнорядного партнера з мужчиною.

Поруч офіційної Конференції недержавні міжнародні організації організують у порозумінню з ОН та мехіканським урядом „Трибуну", — неофіційну Конференцію. Організаторами „Трибуни" є 11 таких організацій, між якими є Міжнародна Жіноча Рада і Міжнародний Жіночий Союз, з якими українське жіноцтво віддавна удержує приязні відносини та бере участь у їхніх конгресах. До участи запрошено різні організації, а також тих жінок і чоловіків, які цікавляться цією проблематикою. „Трибуна" служитиме як форум для свобідного обміну думками і дискусій. Хоча виразно сказано, що „Трибуна" не буде виносити жадних зобов'язуючих постанов або резолюцій, то все ж у неї завдання викликати натиск на офіційні наради Конференції ОН, про зміст яких учасників „Трибуни" будуть точно повідомляти. Сьогодні ще немає складеного порядку нарад. Інформації, які одержуємо від „Трибуни", вказують на це, що організатори зацікавлені в тому, щоб якнайбільше осіб брало участь у нарадах та дискусіях і для цього приготовляється цілий ряд панелів, дискусійних груп, які уможливили б усім учасникам висловити їхні думки. Організатори „Трибуни" сподіваються, що окрім емоційного підходу до тем жіночої проблематики, учасники нарад внесуть також багато нового знання та досвіду.

ВІДЗНАЧЕНО ЖУРНАЛ „НОВИЙ МІР"

Москва. — Газета „Молодь України" з 15-го травня інформує, що тут відбулась церемонія вручення ордену трудового червоного прапора редакції відомого також на Заході літературно-художнього і громадсько-політичного журналу „Новий Мір", головним редактором якого є С. С. Наровчатов. Журнал якраз цього року відзначає свій 50-літній ювілей.

В ОРБІТІ „КОСМОС 731"

Москва. — Агенція Ройтерс інформує з Москви, що в середу, 21-го травня ц.р. Совєтський Союз випустив в орбіту нового сателіта „Космос 731". Це вже 30-й дослідний сателіт з черги у цьому році, що його випустив СССР правдоподібно у військових цілях.

Відбудеться коференція УТЦ

Ню Йорк. — У десятиріччя існування Українського Термінологічного Центру в Америці відбудеться тут в суботу, 24-го травня ц. р. о год. 3-й по полудні в приміщеннях Наукового Товариства ім. Шевченка — 302 Захід 13-та вулиця, конференція з такою програмою: ред. Вячеслав Давиденко, голова УТЦ — відкриття та доповідь на тему: „Проблеми української мови"; проф. д-р Василь Лев—„До історії термінології у виданнях Наукового Товариства ім. Т. Шевченка"; інж. Анатоль Вовк — „Новий англо-український словник" (аналіза словника Подвезька з 1974 р.). Учасники конференції матимуть змогу оглянути виставку загально-мовних та термінологічних українських словників уже від 2-ї години по полудні.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ЗАПЛЯНОВАНО КУРС УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ НА МАНІТОБСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

Вінніпег, Ман. — Манітобський університет проголосив, м.ін., літній курс української мови для тих, що вже знають її, але хотіли б удосконалити її, збагатити свій словник та опанувати правила українського правопису.

Курс буде кредитований 6 академічними кредитами й його признають усі більші університети на американському континенті. Вестиме його голова Департаменту Славістики — професор Ярослав Рудницький у місяцях липні й першій половині серпня ц. р. Зголошуватися треба на адресу:

Summer Session Office,
University of Manitoba,
Canada.

ВІДБУДУТЬСЯ ЧЕТВЕРТІ СПОРТОВІ ІГРИЩА

Ню Йорк, Н. Й. — Четверті річні спортові ігрища, влаштовувані з рамени Конференції Українських Центральних Студентських та Молодечих Організацій при УККА, відбудуться на Оселі СУМА в Елленвілл, Н. Й., в суботу і неділю 21-го і 22-го червня ц. р.

Тими річними спортовими ігрищами провадитиме Спортове Товариство „Чорноморська Січ" з Нюарку, Н. Дж., і вони включатимуть копаний м'яч, відбиванку і біги в далечінь. Копаним м'ячем займається Євген Чижович, а відбиванкою провадиме Адріян Лапичак, провадитиме Адріян Лапичак, ланкові цих ділянок при „Чорноморській Січі".

„ЗАГРАВА" ВИСТУПИТЬ В КЛІВЛЕНДІ

Клівленд, Огайо. — Після успішних виступів у Філядельфії й Ню Йорку, театральний ансамбль „Заграва" з Торонта відвідає Клівленд у неділю 1-го червня 1975 і поставить в авдиторії „Шеф Джуніор Гайскул", 5983 Вест 54-а вулиця, Парма, комедію Миколи Гоголя „Одруження". Початок о годині 5.30 вечора. Режисер постанови Юрій Бельський.

КОНЦЕРТ ВИЗНАЧНИХ УЧНІВ УМІ ВІДБУДЕТЬСЯ В ЧЕРВНІ

Ню Йорк. — З Українського Музичного Інституту Америки інформують, що цьогорічний концерт визначних учнів відбудеться в неділю, 8-го червня ц.р., о год. 4-й по полудні в приміщенні Українського Інституту Америки — 2 Схід 79-та вулиця. В концерті братимуть участь учні кляс професорів: М. Байлової, Т. Богданської, В. Здрайковського, Д. Карановича, Г. Клим, Л. Сої (УМІ Детройт), К. Чічки-Андрієнко і О. Чепак.

В Ню Йорку почалися святкування 200-річчя Американської Незалежности

Ню Йорк. — В четвер 22 травня тут формально започатковано серію урочистостей та імпрез, якими ця метрополія плянує відзначити 200-річчя Американської Незалежности. Започаткування святкування відбулося біля міського ратуша у полудневі години з участю яких 3 тисячі осіб. Церемонію відкрив мейор Абрагам Бім, в промові якого знайшло своє віддзеркалення сучасне важке економічне положення Ню Йорку у зв'язку з загальною кризою. Мейор Бім підкреслив, що „доля міста тісно переплетена з долею держави і ніхто не повинен вимагати, щоб ми задовжили Статую Свободи ціною забезпечення рівня життя, за який ми так довго і так вперто змагалися".

Головним промовцем на інавгураційних урочистостях був д-р Рене Дюбас з Рокефелерівського Університету, який говорив про Ню Йорк, як про місто, де зрізничкування людей і окруження знайшло свій максимальний вияв. „Змагаючися за те, щоб знайти відповідні розв'язки для проблем такої зрізничкованости, Ню Йорк є експерементальним містом для решти світу" — говорив проф. Дюбас. Він одночасно вказав, що „експерементування не запевняє комфорту, але радше породжує надію і одушевлення відкриттями". Промовляв також ще Маріян Андерсон, а відомий коментатор Волтер Кронккайт прочитав „Декляраціго Незалежности". В церемонії відкриття взяли участь церковні достойники різних обрядів та видатних діячів стейту та міста. Після закінчення формальностей був ще влаштований похід здовж вулиці Бродвей до каплиці св. Павла, де на Богослуженні безпосередньо після інавгурації був перший американський президент Джордж Вашінгтон. Там відбулася релігійна церемонія, а мейор Бім поклав вінок на могилі ген. Ричарда Монтгомері, який загинув в часі наступу на Квебек 31-го грудня 1775 року.

Святкування 200-річчя почалися в Ню Йорку 22 травня для відзначення того факту, що тут якраз у той же день перед 200 роками зібрався Перший Тимчасовий Конгрес, на якому вирішено приєднатися до боротьби за незалежність.

Туреччина плянує закрити американські бази

Анкара. — Міністер закордонних справ Туреччини Ігсан Сабрі Каглеянгіл, виступаючи на зустрічі міністрів, яка відбулася в рамках конференції Центральної Оборонної Організації СЕНТО в Анкарі заявив, що Туреччина в найближчому майбутньому закриє кілька американських військових і розвідчих баз, які включають летовища і важливі підслухові уряджения, розположенні недалеко Совєтського Союзу. На нарадах був присутній державний секретар ЗСА Генрі Кіссінджер.

ЗСА, які були ініціятором створення цієї оборонної організації в 1955 р., є тільки членом - обсерватором з дорадчим правом голосу. Виступаючи з довшою промовою на цій конференції, Г. Кіссінджер відмітив три головні справи, в тому однобічне використовування політики детанту Совєтським Совєтським Союзом, проти чого він перестерігав уряд СССР, справу замирення на Близькому Сході і відношення Америки до Китаю.

Американські дипломатичні кола в Анкарі вважають, що виступ Г. Кіссінджера і його вияснення багатьох спірних справ злагідили напруження. В понеділок, 26-го травня турецький парлямент вирішуватиме питання над скороченням американських баз.

Почалася евакуація американців з Ляосу

В'єнтьян, Ляос. – За Камбоджею і Південним В'єтнамом, згідно з „теорією доміно", прийшла черга на наступну країну у Південносхідній Азії — Ляос, де комуністи під проводом Патет Ляо захопили контролю. Під натиском комуністів ляоський ще нібито коаліційний уряд поставив вимогу до ЗСА негайно припинити всяку активність, зв'язану з Агенством Міжнародного Розвитку у Ляосі, а також почати переговори щодо формальної ліквідації такої активности.

Враховуючи таку ситуацію, американський уряд зарядив евакуацію американських громадян з Ляосу, де останеться тільки невеликий дипломатичний персонал у самій столиці. Евакуація однак натрапила на несподівані перешкоди, бо у місцевостях, які найшлися під прямою військовою контролею комуністів, американців фактично інтерновано, а комуністичне командування не дозволяє з якихось причин на їх виїзд. Покищо ще невідомо, як укладуться стосунки між Ляосом і ЗСА на довшу мету, але на основі всього дотеперішнього розвитку подій можна зробити висновок, що Ляос також найшовся у сфері комуністичних впливів і прямої контролі.

Проф. Іван Олексишин доповідав на зібранні Пенсильвенійської Академії Наук

Ґров Сити, Пенсильвенія. В днях 1-3 травня на місцевому коледжі відбулися 51 і річні збори чл. Пенсильвенської Академії Наук. В часі зборів було прочитано разом 90 наукових праць, в тому дві прочитав емеритований професор геології Бостонського Університету д-р Іван Олексишин. Одна з його доповідей була на тему „Розвиток органічного життя на землі", включаючи розвиток атмосфери і гідросфери, а друга про „Сучасну клясифікацію організмів".

Проф. І. Олексишин почав свою наукову кар'єру в Геологічному Інституті Львівського Університету, займаючися студіями Поділля і Волині. Пізніше він поширив засяг своїх наукових зацікавлень на проблеми геології і природних багатств всієї України. Вже на терені ЗСА займався деякими питаннями з геології американського континенту і опублікував наукові праці у „Бюлетині Геологічного Товариства Америки". Має готову до друку наукову працю „Короткий нарис геологічної будови України". Досі появилося друком його всіх 17 наукових більших і менших праць. Тепер продовжує працю над мікроорганізмами міоценських відкладів Вірджінії.

ГОЛОВНИЙ УРЯД УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ ЗАКІНЧУЄ РІЧНІ НАРАДИ НА СОЮЗІВЦІ

Союзівка, Кергонксон. — В п'ятницю 23-го травня, як це число друкувалося на пресі, Головний Уряд Українського Народного Союзу відбув останню сесію своїх річних нарад, які почалися на цій оселі в понеділок 19 травня. Четвертий день нарад в четвер 22 травня виповнили всеціло звідомлення поодиноких комісій та дебати і схвалювання запропонованих резолюцій і рекомендацій.

В п'ятницю остання сесія річних нарад почалася звідомленням Фінансової комісії та дебатами над запропонованим нею бюджетом та пожертвами з Народного Фонду. Весь час нарадами проводили головний предсідник Йосип Лисогір та заступники головного предсідника д-р Іван Флис і пані Марія Душник.

Вислід та кінцеві підсумки цих річних нарад Головного Уряду Українського Народного Союзу будуть подані в черговому числі „Свободи", яка з уваги на Пропам'ятний день, друкуватиметься щойно у вівторок з датою середи 28 травня.

СССР постачатиме зброєю Лівію

Каїро, Єгипет. — Місцева преса опублікувала повідомлення про те, що в часі перебування в Лівії совєтського прем'єра А. Косигіна, СССР та Лівія підписали угоду, на основі якої совєтський уряд зброєю і військовим виряддом на суму 4 більйони долярів. В заміну за це лівійський уряд мав би погодитися забезпечити для СССР військові бази на своїй території включно з портом. Ця вістка досі не підтверджена ні совєтськими, ні лівійськими урядовими чинниками і про таку угоду не було мови у кінцевому комунікаті про перебування у цій країні совєтського прем'єра.

Американські політичні і військові чинники висловлюють сумнів щодо правдивості цієї вістки, покликаючися на часті заяви лівійського лідера полк. Кадафі, який завжди виявляв гостру опозицію до іноземних баз на Середземному морі. З другого боку, якщо ця вістка виявилася б правдивою, то вона сигналізує існування конкретного пляну перетворення Лівії у відносно сильну військову державу, що мало б чималий вплив на ситуацію на Середземному морі.

Е. Кеннеді пропонує припинити випробування атомової зброї

Женева. — Виступаючи на міжнародній конференції 65-х держав, яка розглядає справу атомової енергії, що включає атомову зброю та її поширення на нові країни, сенатор Едвард М. Кеннеді, демократ з Массачусетс, апелював до урядів обидвох великодержав, ЗСА і СССР припинити бодай на деякий час випробовування атомової зброї, щоб тим самим дати до зрозуміння іншим країнам, що обидвом урядам дійсно йдеться про скорочення продукції атомової зброї і, що переговори про обмеження стратегічної зброї не застрягнуть на мертвій точці. При тому сен. Е. Кеннеді апелював, щоб уряди обох надпотуг розпочали „негайно зменшувати свій атомовий арсенал".

До апелю сен. Кеннеді прилучились й інші держави, які вважають, що великі потуги прикладом повинні дати спонуку тим державам, які досі не підписали ще договору про заборону поширення атомової зброї.

На Середньому Сході згромаджують військо і зброю

Вашінгтон. — Згідно з даними Пентагону на Середньому Сході сконцентровано велику силу зброї і війська, яка значно перевершила цифри з часу війни у 1973 р. Ізраїль має тепер на 3,260,000 населення 400,000 вояків, 2,400 танків, 525 бойових літаків різного типу. В минулій війні Ізраїль розпоряджав лише 1,700 танками і 480 літаками. Теперішня зброя (танки і літаки) найновішої конструкції і мають куди більшу бойову силу.

Єгипет на 36,000,000 населення має 323,000 вояків, 620 бойових літаків і 1,900 новочасних танків; Йорданія на 2,640,000 населення має 80,000 вояків, 50 літаків і 490 танків; Сирія на 7,130,000 населення має 200,000 вояків, 1,950 танків і 445 літаків; Ливан на 3,140,000 населення розпоряджує армією в силі 15,250 вояків, 218 танків і 18 літаків. Очевидно, обидві сторони — Ізраїль і арабські країни розпоряджують ще іншою зброєю, як, наприклад, ракети далекого і близького засягу, протилетунські гармати ракетного типу, базуки тощо.

Таке накопичення зброї і концентрація війська, кажуть військові фахівці, ніяк не свідчать про мирне наставлення обидвох сторін.

Португальські соціялісти хочуть „відвоювати" щоденник

Лісбона. — Провід соціялістичної партії Португалії розпочав рішучі заходи щоб відновити появу партійного щоденника „Республіка", який, після захоплення приміщення комуністичними боївками, був розпорядком уряду зліквідований. Ціллю комуністичних боївок було позбавити соціялістів пресового органу, який користувався великою популярністю серед значного прошарку португальського населення. Бешкети комуністів, які після програних виборів до парляменту, рішили „революційним способом", ґвалтами і насиллям захопити в країні владу, викликали рішучий спротив проводу соціялістичної партії.

Згідно з найновішими пресовими інформаціями, які наспіли з Лісбони, соціялісти — члени кабінету і парляментаристи склали однозгідну заяву, що не братимуть участи в працях уряду до часу, поки не буде відновлена газета і не будуть повернуті кошти за знищене приміщення видавництва.

Петицію про бойкот соціялістів у працях уряду і парляменту передав у середу, 21-го травня на руки президента Португалії Франціска да Коста Гомеза, Маріо Сорез, лідер соціялістичної партії.

В зв'язку з цим і частинним напруженням в Анголі, треба сподіватись, як інформують, ускладнення цілої ситуації.

КҐБ продовжує тероризувати дисидентів, Войновичеві запропонували затруєну цигарету

Москва. — Ройтерс інформує з Москви, що КҐБ й далі стосує терористичні засоби супроти дисидентів. Конкретно йдеться тут про письменника Володимира Войновича, автора недавно виданої в Парижі книжки „Життя і незвичайні пригоди вояка Івана Чонкіна". Це сатиричне видання знайшло свого читача на Заході і книга стала популярною. Органи КҐБ давно вже зараховували Войновича до дисидентів і в минулому році за їхніми вказівками його позбавили членства у Спілці письменників СССР. 13-го травня В. Войновича викликало КҐБ для „особистої розмови", що відбулася в одній з кімнат готелю „Метрополь", де агенти КҐБ дуже часто переслухають окремих людей щоб таким способом не робити розголосу справі.

В розмові з Войновичем кагебісти „рекомендували" письменникові перевірити свої дотеперішні погляди і припинити аґітацію проти Совєтського Союзу. Факт опублікування книжки Войновича закордоном вони вважають формою аґітації. Йому також дали до зрозуміння, що з ним може трапитися неприємність, якщо він візьме цих порад серйозно.

„Вам всього 43 роки, а не 70, — заявив Войновичеві співрозмовець з КҐБ. — Багато дечого може трапитись з людиною в Москві..." В часі розмови кагебіст запропонував Войновичеві цигарку і він нею скористався. При виході з готелю письменник почував себе погано, він дістав завороти голови, на обличчя виступив піт, його нудило.

Поет Наум Коржавін, який постійно перебуває в ЗСА, потелефонував до Войновича у Москву увечорі з 17-го на 18-те травня. Войнович сказав йому, що від часу розмови з кагебістами в готелі він почувається хворим. Він думає, що йому дали отруєну цигарку. Правдоподібно, каже Коржавін, це пересторога і натяк, що може статися з кожним дисидентом, якщо він своєчасно „не змінить своєї думки". Його стріне одна з тих „неприємностей", які трапляються часто на вулицях Москви, з особами невигідними для режиму.

Фінляндці відзначили М. Підгорного

Київ. — Газета „Радянська Україна" з 14 травня повідомила про відзначення голови Президії Верховної Ради СССР М. Підгорного „Адресом Миру", що його вручила йому „делегація представників фінляндської громадськости на чолі з міністром закордонних справ Фінляндії А. Кар'ялейненом". Фінляндці запевнювали Підгорного, що це мирне привітання від їхньої країни „виникло в результаті широкого збирання підписів", яке почалося було ще 19-го вересня минулого року і дало „сотні тисяч підписів".

Збирання підписів, до речі, почалося тоді, коли якраз „минуло 30 років з дня закінчення війни між Фінляндією і Радянським Союзом" і свідчить про „щирі неухильні прагнення" маленької Фінляндії жити і „поглиблювати добросусідське співробітництво" з „великою державою" Совєтським Союзом, — сказав А. Кар'ялейнен, хоч „наші країни мають різні суспільні і економічні системи".

В Україні і СССР розпочалася реєстрація „депутатів"

Київ. — Готуючись до дня виборів до Верховної Ради УССР, що припадає на 15-те червня ц. р., „Молодь України" з 14-го травня пише „з ентузіязмом" про те, що В. Щербицький, перший секретар ЦК Компартії України „дав згоду" кандидувати з Баглійської виборчої округи (м. Дніпродзержинськ). В статті „Довіря народу" далі вичисляється ще 40 інших кандидатів, які здобули „довір'я народу" і тому на „урочистих засіданнях окружних виборчих комісій" їх прізвища поставлено на виборчі листи.

Одночасно в Москві „обрано" кандидатом в депутати Л. Брежнєва, а в Ленінграді — М. Підгорного, бо вибори 15-го червня є по всіх „республіках" Совєтського Союзу; всіх їх обрано „одноголосно" і Л. Брежнєв підкреслив, що „радянський народ першими кандидатами в депутати назвав керівників нашої славної ленінської партії".

Тлінні останки В. Кричевського перенесуть до Бавнд Бруку

Ню Йорк. — Українська Вільна Академія Наук в ЗСА видала недавно монографію про великого українського мистця, першого президента Української Державної Академії Мистецтва, Василя Григоровича Кричевського, який помер і був похований у столиці Венесуелі — Каракасі. Саме у час появи цієї монографії, дійшла сюди вістка про недавнє збезчещення могили Покійного.

Перебуваючи у квітні ц р. у Венесуелі, Владика Митрополит Мстислав знайшов з трудом могилу великого сина України в старій і занедбаній частині цвинтаря та ствердив її жалюгідний стан і недавнє збезчещення. Ще у Венесуелі Владика Митрополит розпочав заходи для перенесення тлінних останків покійних Василя Григоровича і його дружини Євгенії Михайлівни до Українського Пантеону на еміґрації — цвинтаря Церкви-Пам'ятника в Бавнд Бруку. З черги Консисторія УПЦеркви в ЗСА виділила безкоштовно на тому цвинтарі місця для домовин дорогих Покійників і розпочала необхідні юридичні заходи у Венесуелі. У зв'язку з цим, при Українській Вільній Академії Наук в ЗСА створено Комітет сприяння цій важливій акції, в такому складі: Митрополит Мстислав, почесний голова, Петро Холодний, мол. — голова; члени: Яків Гніздовський, Святослав Гординський, Дам'ян Горняткевич, Любов Дражевська, Іван Замша, Олександер Оглоблин, Василь Омельченко, Вадим Павловський, Іван Фізер.

Повідомляючи про це, Комітет вірить, що українська громада у вільному світі всебічно підтримає започатковану акцію й допоможе здійснити цей почесний обов'язок, складаючи пожертви на „Фонд перенесення тлінних останків В. Г. Кричевського". Чеки треба надсилати на адреси: 1) Consistory of the Ukrainian Orthodox Church of the U.S.A., PO Box 495, South Bound Brook, New Jersey, 08880, і 2) Ukrainian Academy of Arts and Sciences in the U.S.A., 206 West 100th St., New York, N.Y. 10025., з приміткою "Krychevsky Grave". Пожертви до обох цих установ мають "Tax Exempt".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Пам'яті Полеглих

В останній понеділок травня кожного року американська нація вшановує пам'ять своїх синів і дочок, які віддали життя у боротьбі за збереження волі і незалежности З'єднаних Стейтів Америки і в обороні ідеалів свободи та справедливости у світі. Цього року відзначування пам'яті полеглих збігається з широкозакроєною в усій країні акцією підготувань до святкування близької вже річниці 200-річчя Американської Незалежности, що створює вже тепер навколо цього дня особливу атмосферу.

Згадуючи 26-го травня полеглих борців за ідеали свободи, справедливости і національної незалежности, не можна заплющувати очей на той факт, що якраз тепер у всьому світі існує велика загроза для цих ідеалів з боку останньої на Землі остої тоталітаризму, імперіялізму і колоніялізму — російської тюрми народів — совєтської імперії, на послугах якої є комуністична ідеологія. Події недавніх тижнів у Південносхідній Азії, а також в окремих країнах европейського континенту сповняють наші серця тривогою за майбутнє всього того, чим жило людство і окремі народи, засвоївши і розвинувши в себе шляхетні принципи християнізму і демократичних свобід з повним пошануванням основних прав окремих націй і людини.

День пам'яті полеглих знаходить глибокий відгомін також серед української громади, яка у тому ж самому часі згадує і своїх національних борців - героїв, які віддали своє життя в обороні прав свого народу. Так склалося, що якраз у травневі дні загинули на своїх відповідальних постах Головний Отаман Збройних Сил Української Народної Республіки Симон Петлюра, який очолював визвольну боротьбу українського народу в 1918-20 роках, та командир Січових Стрільців і провідник Української Військової Організації та Організації Українських Націоналістів полковник Євген Коновалець. Вони два також належать до довгого списка тих, що полягли в боротьбі за найвищі ідеали нації і людини.

Схиляючи наші голови перед світлими тінями полеглих героїв - борців за ідеали свободи і справедливости у цей День Матері, — ми водночас згадуємо безсмертні слова Симона Петлюри, який недовго перед смертю писав, що здобуття і збереження волі окуплюється ціною людської крови і ця кров, пролита у боротьбі за волю, є найміцнішим з'єднуючим елементом в житті національних спільнот, гарантом їхнього існування. Тому, також, хоч з важким болем у серці доводиться відзначати жертви і втрати, не можна забувати, що вони — втрати і жертви одиниць — необхідні, щоб жила національна спільнота.

Конечна поправка до Конституції

Хоча в Декларації Незалежности Америки з 4-го липня 1776 року говориться, що „Ми вважаємо за самозрозумілу істину, що всі люди створені рівними", то в дійсності велика частина американського суспільства, а саме, жінки, ще досі дуже часто відчувають дискримінацію тільки через те, що вони власне є жінками.

Можна вичислити багато прикладів, коли жінка зазнає дискримінації, хоча на такий стан нема жадних логічних підстав, а 14-а Поправка до Конституції ЗСА, ратифікована в 1868 році проголошує, що „Всі особи, народжені чи натуралізовані в З'єднаних Стейтах та підлягають їх юрисдикції, є громадянами З'єднаних Стейтів і стейту, де вони проживають. Жаден стейт ... не може відмовити нікому, хто підлягає його юрисдикції, рівної охорони законом". Отже, хоча рівноправність всіх громадян ЗСА є гарантована Конституцією, то все ж в практиці жінки ще не одержали тієї рівноправности.

Через те, різні жіночі організації з допомогою законодавців, Демократичної та Республіканської партій і ширшого громадянства, кілька років тому видвигнули вимогу, щоб до Конституції ЗСА була додана Поправка, яка конкретно зазначує, що „рівноправність перед законом не може бути обмежена З'єднаними Стейтами чи якимсь окремим стейтом з причин приналежности до певної статі". Досі 34 стейти ратифікували цю Поправку, хоча опісля два із них анулювали свою ратифікацію. Щоб ця Поправка стала частиною Конституції, її мусять ратифікувати 38 стейтів перед весною 1979 року.

Прихильники цієї Поправки сподіваються, що її ратифікують ще перед 4-им липня 1976 року, тобто перед офіційним відзначенням 200-річчя Американської Незалежности. Треба надіятися, що це здійсниться і ця конечна Поправка стане частиною Конституції ЗСА.

В. Левенець

„НЕСПОКІЙНЕ ПОКОЛІННЯ"

Темі молоді і так званому „неспокійному поколінню" у цілому світі, присвячено в останніх роках багато уваги і часу. Правда, кожний, хто забирає в тій справі голос стверджує, що проблема ця така давня, як давній людський рід. Нещодавно в Єгипті відчитано знайдений археологами запис з часів перед народженням Христа, в якому говориться, що „сучасна молодь не дбає про господарські справи, запускає зарано бороди і інші незвичні прикраси нашого часу". Автор рукопису нарікає на прибічників фараона, які дозволили на „недопустимі свободи" для молодого покоління, що може довести до упадку держави.

Отже, як бачимо, проблема молоді і „неспокійного покоління" фактично вічна і становить частину життя кожного народу на тому чи іншому етапі. Під таким кутом треба розглядати і сучасну проблему української молоді, якщо хочемо бачити її об'єктивно і без пристрастей. Бо, остаточно справа не в молоді, як такій, а в системі ідей, які вона переймає, або відкидає, чи створює нові, і які дуже часто несприємливі для старших і засуджувані ними. Ми дуже часто це „шукання молодих за новими ідеями" називаємо „безідейністю", що є, очевидно, нісенітницею, бо немає на світі „ідейної порожнечі", і навіть ті „безідейні" до чогось пристають, у щось вірять, за те „щось" ведуть змаг, бо, позбувшись цього, перетворюються в „намул нації" і стають духовими жебраками. Все ж таки і вони не позбуваються при тому надії відзискати себе в будучому і пристати до якоїсь ідеї. Тому не можна тієї справи узагальнювати і з поодиноких випадків робити висновки, що вся молодь є поганою, або ж всю молодь відтягати під знаменник т. зв. „неспокійного покоління". Зрештою, молодість — це той період життя, в якому людина, шукаючи за досконалістю, може робити і помилки, якщо вона на шляху шукання за новими елементами намагається зробити життя своєї нації, не тільки вужчої громади, кращим і змістовнішим.

Якщо б ми, наприклад, переглянули сторінки історії наших визвольних змагань 1917-1921 років, ми ствердили б, що також тоді актуальним було явище конфлікту старшого покоління з молоддю. У набагато гострішій формі цей конфлікт виявився після визвольних змагань, в часі діяння підпільних організацій УВО-ОУН, а відтак в роки Другої світової війни і після неї. Існує цей конфлікт і зараз.

Якою ж є українська молодь сьогодні? На нашу думку українська молодь, як в Україні так і на чужині, це можливо сьогодні найздоровіша молодь. Позитивні якості і властивості української молоді визнають за нею навіть наші вороги, враховуючи жертвенність, відданість, працю над собою і різні форми боротьби та змагання молоді за основні права української нації бути справжнім господарем на своїй землі у своїй самостійній державі. Більшість нашої молоді, понад малими винятками, була і є таки ідейною і жертвенною.

Українська молодь на Батьківщині сьогодні — це неначе той пульс, яким вимірюємо стан здоров'я української нації. Вона подивугідно стійка, з мужністю витримує брутальний натиск ворога, промовляє до нас зі сторінок самвидавних видань і з-за дротів концентраційних таборів, йде шляхом перших християн, бо, як каже Валентин Мороз, тільки такі люди здібні збудити і запалити духом великої міри ограбований ворогом народ. В. Мороз став символом і зразком для всього українського молодого покоління, що чи не найкраще свідчить про це покоління.

Подібним шляхом йде більшість молоді в діяспорі. Щоправда, боротьба нації ускладнилася і вимагає в першу чергу від тих, що стоять у проводі нашого політичного і суспільного життя, вищих і досконаліших форм національної зорганізованости, міцнішої суспільної моралі, глибшого розуміння суспільно - національних ідеалів. Боротьба за Україну поширилася сьогодні по цілому світі, і хоч форми і методи боротьби різні, але суть, принцип її — один.

Потішаючим у тому явищі є факт, що круг молодих у цій відкритій боротьбі більшає. Це, ще кілька років тому „неспокійне", покоління виходить на барикади. Великі антимосковські протестні маніфестації в цілому вільному світі за звільнення Мороза були великою пробою сил для української молоді, яка не забувала при тому і про інші відтинки нашого зорганізованого життя.

Однак, заіснували певні перешкоди для ширшого розгорнення праці молодих, які треба за всяку ціну і якнайскоріше усунути, якщо хочемо, щоб не змаліла, або зовсім не припинилась політична праця української еміграції, що, очевидно, було б великою шкодою для української в и з вольної справи і тих визвольних процесів, які проходять в Україні сьогодні. Мусимо зрозуміти, що виросло і приходить до голосу нове покоління, воно прямує в український світ з новими думками і, треба визнати, з непересічними і надзвичайно здібними і відданими одиницями, яке повинно і мусить ВЖЕ починати перебирати політичну і суспільно - громадську керму й разом з нею велику відповідальність за долю українських поселень і політичну допомогу для українського народу. Молодим інспіраторам треба відкрити навстіж наші брами, показати їм наші здобутки, сказати їм нашу, хоч часом і гірку, правду. Бо тільки зглибивши її, вони знатимуть, яку потрібно застосувати тактику і які нові методи прийняти, щоб всі ділянки відповідно функціонували. Коли не зробимо цього заздалегідь, молодий силовий потенціял все більше й більше зникатиме, а з ним разом зникатимуть і наші визвольні фронти.

Я свідомий того, що асиміляційні млини безперебійно працюють, наносячи великого спустошення в рядах нашої української молоді. Це тривожний, але закономірний процес, і наша еміграція не становить в цьому якогось винятку. Нам якраз йдеться про це, щоб за допомогою свідомішого елементу з-посеред української молоді, яка вже не зіб'ється з вибраного шляху, відвернути цей „нормальний процес" всихання і при допомозі сили волі та розуму його на якнайдовший час спинити. Це, очевидно, завдання численних виховних інституцій, молодечих і студентських Товариств, родин, школи і Церкви.

Не зважаючи на віддаль, час і простір, зв'язок еміграції з життям народу в Україні не перервався. В Україні знають, що еміграція існує, діє, громадить енергію, щоб все сильніше й відчутніше завдавати ударів ворогові. Прекрасно про це знає також Москва, про що свідчать багато фактів і повсякденна послідовна боротьба ворога з „українськими буржуазними націоналістами", тобто свідомим елементом там в Україні і тут поза її кордонами.

Валентин Мороз у своєму есеї „Серед снігів" каже, що „Україна показала унікальний приклад сили. Інші народи в наших умовах давно зникли, стали Провансом. А ми — витримали"! Ця дивовижна твердість головно молодих людей в Україні, які діють незалежно від зовнішніх впливів, передалась частинно молоді на чужині, яка почала думати і застановлятися над правним станом т. зв. Української Совєтської Соціялістичної Республіки. Допоміжним у цьому стало для молоді книги Івана Дзюби, Вячеслава Чорновола, Євгена Сверстюка, писання і виступи на процесах Івана Кандиби, Левка Лукіяненка, С. Віруна та багатьох інших. Ці студії, роздумування і висновки молодих в Україні дали новий поштовх до праці, і тому дуже часто неактивні в минулому молоді люди почали активізуватися, оновлюватися, стрясати з себе пил денаціоналізаційної оспалости, й асиміляції, ставати в ряди борців за україн-

(Продовження на 3-ій стор.)

Роман С. Голіят

ПОЛЯКИ ПРО УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

1

„Дорога в нікуди" — це праця спонзорованого Міністерством Оборони Народової Людової Польщі (МОС), в якій автори Антін Щесняк і Веслав З. Шонта зібрали великий джерельний матеріял про українсько - польські стосунки 1920-1948 років.

Подаючи список усіх українських партій, які діяли на теренах Західньої України, й провідних діячів, автори зводять всіх їх під спільний знаменник українських націоналістів. Найбільше тексту, майже 90 відсотків, присвячено УВО, ОУН і її фракції — ОУН-м, ОУН-б, а також УПА. В книжці всебічно обговорено плятформу ОУН і УГВР, структуру проводу ОУН і УПА, дії УПА до її ліквідації на теренах Польщі, тобто до кінця 1947 року. Для кращого ознайомлення читача з українськими історичними постатями, заподані світлини Симона Петлюри, Євгена Коновальця, Романа Шухевича - Тараса Чупринки, кількох провідників УПА, Володимира Кубійовича і його співробітників з Українського Центрального Комітету, Степана Бандери та батальйон „Нахтіґаль" під час вмаршу до Львова.

Є там також світлини польських збройних частин в боротьбі з УПА, совєтських старшин і ген. К. Сверчевського, які згинули в боротьбі з УПА, польських полководців і чеських військових з'єднань, які брали участь у ліквідації УПА. Ряд мап, статистичних таблиць про дії УПА й переселення українського населення, вводять читача у ці роки важкої боротьби українського революційного підпілля з комуністичною польською владою на Засянні.

Згадуючи про смерть Симона Петлюри, автори подають, що „Петлюра був замордований в Парижі 25-го травня 1926 року Шварцбартом, львівським жидом" (стор. 11). А про співпрацю Є. Коновальця і С. Бандери з Ріко Ярим, який, за словами авторів, був зв'язковим між УВО-ОУН і німецькою розвідкою, читаємо, що „Річард Ярий, колишній працівник австрійської розвідки, колишній офіцер армії Петлюри, з походження польський жид" (стор. 45).

Обговорюючи діяльність УВО й ОУН в Західній Україні, атентат на міністра Перацкого і процес крайового провідника ОУН у Західній Україні Степана Бандери, польську пацифікацію 1930 р. й інтервенцію Митрополита А. Шептицького в обороні українського народу, — автори пишуть про Митрополита: „Граф Андрій Роман Шептицький, народжений 1865 р., помер 1944 р., архиепископ, митрополит греко - католицький Львова й Галича, член австрійської палати панів (1901-1918), посол і віцемаршалок Галицького Сойму (1902-1918), чоловий речник українського націоналізму. Здобув велику популярність серед своїх визнавців, а передусім серед націоналістів, головно під час пацифікації Західньої України в 1930 р. Важко хворий, спаралізований, казав внести себе на літак і відлетів до Варшави. Потрактований легковажно, прийнятий холодно, а навіть ворожо, повернув до краю, як визнаний борець за справедливість. До кінця свого життя, загорілий український націоналіст. Уважався некоронованим націоналістичним к о ролем, був одночасно братом польського генерала Станислава Шептицького й в н у к ом Олександра Фредро" (стор. 105).

Згадують автори теж про угодову політику УНДО, події 1938 року на Закарпатській Україні, розвиток українського г р о м а д с ь к о - п о л і т и ч н о г о ж и т т я в Західній Україні, прихід большевиків в 1939 році, організаційне життя українців в т. зв. „Ґубернаторстві", відтак — німецько-совєтську війну й участь українців у відбудові державности. Докладно розповідають вони про ривалізацію обох націоналістичних таборів, ОУН-м і ОУН-б, про проголошення Ярославом Стецьком 30-го червня 1941 року відновлення української держави та про діяльність похідних груп в Україні.

Про події в Україні читаємо, що „цілий світ із жахом довідався про потворні гітлерівські злочини, доконані в Бабинім Ярі біля Києва, де розстріляно 195 тисяч людей, а в районі Рівного, мученичою смертю в роках 1941-1942 згинуло 99 тисяч цивільного населення. На терені України німці вимордували понад 4 - мільйони цивільного населення" (стор 118). „Німецька влада, а передовсім гітлерівський адміністраційний і політичний апарат на протязі 1941-42 рр. перестав зовсім рахуватися з ОУН. Українські націоналісти підлягали на рівні з іншими, гітлерівському праву екстермінації. Між іншим, 1-го липня 1942 року, німці забили Миколу Максимчука-Кардаша, волинського окружного провідника, а 25-го листопада 1942 року на вулицях Києва, згинув член головного проводу й крайовий провідник Дмитро Мирон.

(Продовження буде)

Antoni B. Szcześniak i Wiesław Z. Szota, Droga Do Nikąd. Działalność Organizacji Ukraińskich Nacjonalistow i jej likwidacja w Polsce. Warszawa, Wojskowy Instytut Historyczny. Wydawnictwo Ministerstwa Obrony Narodowej, 1973; 588 str.

З НАШИХ БУДНІВ

ДВІ МЕДАЛІ

На політичному перелазі в клюбі „Лиса Микити" в Ню Йорку відбулося чергове обговорення прем'єри народної драми Михайла Старицького „Ой, не ходи, Грицю", зі співами і танцями Роми Прийми-Богачевської. Модератором панелю був знаний меценас, аматор німецького пива.

— Мені невідомо, — сказав пан меценас, — чи пані Ліда Крушельницька належить до „Вільного Козацтва", чи ні, в кожному разі, якби вище згадане „Козацтво" роздавало ордени чи медалі за хоробрість, то першу таку медалю повинні б причепити, прошу панів керівничці Студії Мистецького Слова. Бо, ви, панове, подивіться: скільки тут було різних ансамблів, скільки режисерів чоловічого роду, а жаден з них не відважився поставити на сцені „Гриця"! Аж доконала цього вона — делікатна жіночка!

— Якби так мені вільно було чіпляти такі медалі, — обізвався добродій, що поливав скача „на скалах", — то я вручив би одну, меншеньку, також і панові Львові Крушельницькому, за те, що дуже справно, фахово, як і пристало крайовому адвокатові, то спускав, то підтягав завісу.

В цьому місці забрав слово патріот, виключно зацікавлений „смирнівкою":

— Хоч і ми обидва з паном магістром Лозинським належимо до Визвольного Фронту, то я мушу тут заявити, що його син, Аскольд, напсував мені багато крови! Тільки Наталочка Чума зійшлася на осібності з Андрійком Добрянським, щоб договорити, як то кажуть, по-душі, то ця коровга, той Хома, наче з-під землі виростав і давай робити між ними інтригу! Я і не дивуюся, що якісь малі пацани кричали за ним: „Монстер"!

У дальшій дискусії хтось з патріотів звернув увагу на модерну „льондру" в 3-ій дії, прекрасно запроектовану мисткинею Славцею Гевуляк: мовляв — дівчата в національних костюмах вийшли на потік прати шмаття, а в потоці немає води . . .

— Ну, таке шматтє можна прати і без води, — махнув рукою пан меценас. — Якщо мені пам'ять служить, все це була легка, жіноча конфекція, чи по-французькому „негліже". Аби вам, прошу панів, одні льняні, хлопські гачі, — вибачаюсь на цьому слові.

Один з дискутантів скритикував гру Гриця — А. Добрянського в 5-ій дії, у кінцевій сцені вмирання героя п'єси. Мовляв — у їхньому аматорському гуртку при читальні Т-ва „Просвіта" в Заплотові, коли Гриць вмирав, то „дригав ногами", а тут, у пані Крушельницької, обійшлося без дригання . . . Проте, ширша дискусія на цю тему не розвинулася, бо учасники панелю швидко потім перейшли до актуальної політики.

І к е р.

ЛИСТИ ДО МАТЕРІ

Написала Дарія Дика

3

ІТАЛІЯ

9 липня.

Венеція — це фантастичне і цілком непрактичне для модерного життя місто. Майже немає вулиць, майже нема автобусів, трамваїв, роверів, майже нема авт: тут або ходять, або їздять кораблями — „феррі" по каналах, які смердять старою рибою. Тут повно базарів і вузьких доріг.

„Піцца" в Америці багато смачніша!

ФЛЬОРЕНЦІЯ

О. їде мені на нерви . . . Ця подорож для нього цінна тим, що приїде додому і зможе при кожній розмові згадати, що був у Европі і що він там бачив. Буде насвітлювати свої знімки, хвалитися, який він фахівець, буде багато говорити, нічого не знаючи про Европу. Але він там був! Так само европеєць поїхав би до Ню Йорку і подивився на Емпайєр стейт білдінґ, статую „Свободи" і Цент р а л ь н и й Парк, і поїхав би додому „великим знавцем" Америки. Де ми не йдемо, він мусить позувати на знімці біля якоїсь історичної будови.

∴

Р И М

12 липня.

Я вже переконалася, що мушу числити кожний цент, щоб прожити в Европі два місяці за 500 дол. Така сума грошей мені здавалася багатством, а тепер я побачила, що їда і готелі страшно дорого коштують. А поїзди! . .

Поїхала до Риму . . . В Римі висіла з поїзду, дивлюсь за О., а його нема. Стою і не знаю, чи чекати, чи шукати готелю, аж іде один українець, якого я зустріла в Мюнхені. Він, на жаль, далі їхав, але запровадив мене туди, де ночував і де власницю готелю всі студенти називають „мама". І така вона типова італійська мама.

∴

16 липня.

Бачила дещо в Римі, вислала повно карток, познайомилася з багатьма американськими студентами. Дуже товариські люди. Другого дня в Римі ходила оглядати римські руїни. Бачила катедру св. Петра, але так багато того всього вже бачила, що вона не зробила на мене надзвичайного враження. Ватиканський Музей також гарний, я там бачила Сикстинську каплицю, яку розмалював Мікель Анджельо. Пригадуєш фільм із Чарлтоном Гестоном?

Як ти дістанеш цього листа — пишу в поїзді до Лондону, я вже буду на розкопах. Дуже щаслива, що записалась, бо буде відпочинок від туристів, залізничних станцій і т. д. Може навчуся чогось.

∴

ЛОНДОН, АНГЛІЯ

19 липня.

З Риму їхала 27 годин в дуже цікавому товаристві п'ятьох кавалерів: чотирьох італійців і одного француза. Вони були страшно смішні, перевертались, сміялись, сварились, а до мене ставились, як до рідної. Дуже весело провели час і було сумно розлучатись.

Приїхала до Л., була рада знов побачити дівчаток, купила квіти для пані. Все, що я хотіла, це ванну і ліжко.

На другий день, нині, сіла в поїзд і заїхала на таке місце в Англії, що тяжко й на мапі знайти. Від станції поїхала автобусом до того мотелю, де живе д-р Колс, і звідти автом до якоїсь далекої фарми. Живемо в трейлері, четверо дівчат, одна з них старша американка, що має троє дорослих дітей і енергію молодої дівчини. В цій будці вода не тече, немає холодильника, виходок стоїть десь далеко, нема нічого подібного до ванни або душу. Воду носимо з криниці. В другому трейлері сплять хлопці, а деякі в шатрах надворі.

∴

20 липня.

Я така змучена, що мені тяжко писати. Копання у „піт" дуже тяжке — земля вогка і тому тяжча, також тяжко щось побачити в ній, бо — чорна. Нас п'ятеро в цій будці, і мусимо складатись разом на харчі. Буду тут на розкопах два тижні . . . („Піт" — засохлий болотистий ґрунт).

∴

23 липня.

Копаємо вже чотири дні, розкопуємо дерев'яну дорогу. Це не легко, бо „піт" такий твердий, як дерево і має такий темнобронзовий колір, як мокре дерево. Я можу півдня „викопувати" кусок дерева дуже обережно, доки не побачу, що то „піт". Мої м'язи поволі привикають до праці, але все мусить переболіти: руки, плечі, спина і крижі вже переболіли, але тепер ноги мають свою чергу, і мені тяжко ходити.

Нас всіх 17, є одна молода пара — чоловік і жінка, 5 старших, один славний хірург — 70 років, а решта молоді. Багато не є студентами археології, а тільки цікавляться нею. Є археологічні клюби в маленьких містах, в яких нема археолога. Багато з них розуміються на історії й археології і тому їх ліпше мати на розкопах, ніж студентів, як я, що мало знають англійську історію.

Вчора ввечорі наш фармер возив нас до малого містечка, де стоїть катедра з X століття. На жаль, я забула взяти фотоапарат. Катедра мені так сподобалась, що я поїду до того містечка на другий тиждень, зробити кілька знімок.

∴

27 липня.

Гай!

Дістала гроші в суботу, щиро дякую . . .

Вчора дали нам півдня відпустки, а нині знов ранком встали працювати.

Вночі почав падати дощ і падав увесь день. Земля розмокла, текло по руках, ногах.

∴

29 липня.

Падає . . . Падає . . . Падає . . .

Вода залила розкопи, і нікуди не можна піти, бо кругом таке саме, — хіба до „бари" на тепле пиво. Тут популярний напій „сайдер", який смакує, як оцет з водою. Кожний фармер собі його колотить і ферментує. У деяких місцях це заборонено, бо сидр має 25% алькоголю. Один 17-літній хлопець у нас напився тієї отрути і вмлів, не знали, що з ним робити, кликали лікаря. Я сьогодні роблю брабураки (смажену картоплю) для дівчат.

∴

3 серпня.

. . . В суботу скінчились розкопи дощем, і всі почали роз'їжджатись.

Я говорила з директором. Вони всі молоді (д-р Колс може має 30 років, канадієць, нежонатий, але всі дуже серйозно ставляться до праці), і він згодився мене взяти на два тижні. Останній тиждень перед виїздом я переїду Західню і Південну Англію, яка має бути дуже гарна, і за два дні огляну Лондон.

Я мала „вікенд" вільний перед другими розкопами, і поїхала з однією студенткою до дуже цікавого міста в цій частині Англії. Називається воно Бат. Це місто існує вже з I століття, коли Англія була під римським „крилом". Назва „Бат" походить від натурального джерела теплої мінеральної води, яку римляни вживали на купіль і для лікування. Вони збудували тут „стім бат". Римляни знані тим, що страшно любили купатись і будували приміщення, подібні на замки, для купання. В них сходилась вся римська еліта, як нині на „коктейл парті". Руїни тих будинків у Бат є й нині, і те джерело ще дає воду.

(Продовження буде)

„ДЕЛЕГАТИ 28 КОНВЕНЦІЇ УНСОЮЗУ! ЧИ ВИ ВЖЕ ВИКОНАЛИ СВІЙ ОБОВ'ЯЗОК Й ПРИДБАЛИ БОДАЙ ОДНОГО ЧЛЕНА В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ КОНВЕНЦІЇ? ВЧИНІТЬ ЦЕ НЕГАЙНО, ЩЕ ПЕРЕД ЗАКІНЧЕННЯМ ТРАВНЯ!

Борг молока зростає...

Київ. — У Сумській області „ферми Великописарівського району заборгували державі чимало молока... з початку п'ятирічки — понад три тисячі двісті" тонн, — журиться газета „Сільські Вісті" з 13-го травня. Залишені без допомоги з району і області, ці молочні господарства ніяк не доб'ються „виконання пляну", бо у них „слабка кормова база" (тобто нема чим корів годувати). Знову ж „занедбаність селекційно-племінної роботи", — пише газета, — можна усунути лише, створивши „спеціялізоване господарство, яке б вирощувало нетелей (ялівок)" для всіх ферм району. Тому вирішили переробити хлів на повітку. Але для успіху цієї справи „не вистачає будівельних матеріялів, обладнання"; щоб їх наладнати потрібне, на думку газети, втручання „обласного управління", бо проблеми виходять за межі того чи іншого району".

Не без цікавости і „український характер" назв тих ферм: „Росія", „Восход", „Ленінська іскра", „Шлях комунізму" тощо.

Святочні сходини Карпатського Союзу

Карпатський Союз влаштував 20-го квітня ц. р. в Українсько - Американському Інституті в Ню Йорку святочні сходини присвячені 36-ій річниці проголошення незалежности Карпатської України.

Сходини відкрив голова Карпатського Союзу д-р Володимир Комаринський. На його прохання присутні відзначили вставанням і хвилинною мовчанкою пам'ять Батька і першого президента Карпатської України о. д-ра Августина Волошина, борця за волю цеї української землі, а зокрема тих закарпатських діячів, що відійшли у вічність в минулому році. Він в імені Головної Управи Карпатського Союзу заявив, що Карпатський Союз осуджує спроби видавання тепер всяких проголошень чи грамот в імені Карпато-Української Республіки. Проголошення самостійности Карпатської України в березні 1939 р. було конечністю, бо на інших українських землях не існувала українська вільна держава. Карпатська Україна вважає себе невід'ємною частиною українського народу на всіх його землях і бажає собі бути частиною соборної України, коли Україна остаточно стане вільною.

Секретар Головної Управи Карпатського Союзу мгр Імре Кардашинець виголосив цікавий реферат про закулісові акції Мадярщини і Польщі про приєднання Закарпаття до Мадярщини чи Польщі в 1938-39.

Його реферат був ілюстрований відчитанням депеш і кореспонденції, зокрема між мадярським міністерством закордонних справ і амбасадами Мадярщини в Празі і Варшаві. Цитовані документи є повним доказом зрадницької ролі платного агента Мадярщини і першого прем'єр-міністра Закарпаття Андрія Бродія. В дискусії присутні висловлювали побажання, щоб реферат мгр Кардашинця видано друком як причинок до історії ворожих інтриг проти української землі.

Сходини закінчено відспіванням українського національного гимну. Ю. П.

„НЕСПОКІЙНЕ ПОКОЛІННЯ"

(Продовження зі стор. 2-ої

ську правду. Одне слово, вони стали в лави поруч своїх однолітків в Україні, ритм биття їх сердець почав звучати в унісон і тут і там, вони почали відчувати брак існування власної самостійної і незалежної держави.

Треба припускати, що промине ще деякий час, і ці ряди поповняться новим творчим молодечим елементом. А покищо про них вже почули в Україні, їхню працю оцінили, висловили признання і самі скріпились на дусі.

На доказ цього наводимо кілька рядків з листа-документу молодого українського дисидента, переданого з України на чужину: „Душа раділа, — пишеться в листі, — коли довідались, що ви, будучи на чужині, цікавитесь долею і боротьбою української молоді в Україні". Автор листа в дальшому широко розказує про умовини праці, життя і боротьби головно студентської молоді, описуючи в подробицях части випадки неперебірливої русифікаційної політики московських окупантів, згадує про долю студентів і студенток, які стають на захист української мови, культури і традиції, з мальовує виснажневу і непосильну працю, військові казарми, проблему студій, матеріяльну убогість студіюючої молоді, розперезаність так званої „упривілейованої молоді", дітей високих партійних чиновників, і, врешті, дає вичерпну картину тюремних умов та умов у концентраційних таборах і психіятричних КГ-бівських „лікарнях".

Лист кінчається закликом до української молоді на чужині, щоб вона ширила правду про Україну, спростовувала неправильні інтерпретації нашої історичної назви РУСЬ, „бо багато це слово, — пише він, — коштує нас жертв і крови". Автор листа стверджує: „Ми і ви — одно, діти одного народу, який помимо жорстокої неволі плекає в собі якості правдивої людяности".

Тому хай нас не страшать „нові шляхи", відмінні методи нашої молоді, цього „неспокійного покоління". Молодь завжди відзначалася оригінальністю, духовою агресивністю; вона цікавилась, наприклад, правдою, — раз у матеріяльному змислі, раз у духовому, — для одних кров це звичайнісінька рідина, що тримає при житті людину, а для других кров — це зв'язок поколінь. І якраз ці роздвоєні, здавалося б, думки дають молоді духову наснагу до шукань, до вияву все нової й нової ініціятиви, щоб наочно переконатися, котра з них буде кращою, витривалішою. Модернізм — явище позитивне, воно безкомпромісове і виховує здорове вольове покоління. Дбаймо тільки про те, щоб це покоління у своєму шуканні і своєму „модернізмі" спиралося на справжні українські духові вартості, а вони напевно виведуть навіть найбільш заблуканих серед лябіринту всяких доктрин, до світла Правди, що зветься Україною.

Померла Юлія Децик

В неділю, 18 квітня 1975, померла на 81-ому році життя бл. п. Юлія Децик, визначна меценатка ФКУ. Вона пожертвувала в 1974 р. 10,000 долярів в пам'ять свого дорогого мужа бл.п. Степана на українські студії в Гарвардському університеті. Вона — звичайна робітниця, відтак довгі роки — пенсіонерка. Важко трудилась ціле своє життя і враз із своїм чоловіком переборювала чимало клопотів, яких не щадить людині активна суспільно - громадська праця. Бл. п. Степан Децик був дуже активним громадським діячем в Бофало. Своїм дітям дали Степан і Юлія Децики змогу закінчити високу освіту.

Похоронено бл. п. Юлію Децик в середу, 21 квітня 1975 р. з української Католицької Церкви св. Івана Хрестителя на місцевий цвинтар Святого Духа. У смутку залишились діти, внуки і наша громада.

Пам'ять про Покійну вдячні українські покоління зберігатимуть вічно.

Замість квітів на свіжу могилу нашого Дорогого й Незабутнього Професора

бл. п.

д-ра Василя Стецюка

складають на НТШ по 10.00 долярів бувші учениці Покійного:

Стефанія Бережницька	Ірина Медуха
Стефанія Бернадин	Нуна Михайлюк
Люба Білик	Юлія Петришин
Люба Кивелюк	Усяка Прокопишин
Ірина Кушнір	Люба Прокоп
Галина Кузьма	Зоня Соколишин
Нуся Латишевська	Лідія Федюк

Разом ---------------------------- 140.00 дол.

Літературно-Мистецький Клюб у Філядельфії

Дня 26-го квітня ц. р. відбулися Загальні Збори УЛМК у Філядельфії при доволі численній участі громадянства. Після виїзду з Філядельфії проф. І. Коровицького, кол. голови Клюбу, Клюб був якийсь час недіяльним. Повернувшись, проф. І. Коровицький, члени та членство підготували Збори, на яких появилося зацікавлення працею Клюбу на майбутнє.

З огляду на відсутність голови проф. І. Коровицького, а також через те, що помер заступник голови письменник Зосим Дончук, Збори відкрила секретарка Управи Марія Варварів, і, відчитавши порядок нарад, попросила до президії для ведення Зборів Богдана Лисяка та Дарію Слонську, як секретарку. Протокол з попередніх Зборів і звідомлення з праці попередньої Управи відчитала Марія Варварів. Відтак М. Варварів відчитала листа до Управа ЛМК, написаного покійним вже д-ром Володимиром Рудницьким, кол. довголітнім головою Клюбу та його почесним членом. Опісля всі вшанували пам'ять сл. п. д-ра Володимира Рудницького постанням з місць та хвилинною мовчанкою. Також вшановано пам'ять сл. п. Зосима Дончука, кол. заступника голови Клюбу та колишнього голови.

Коли Збори прийняли звіти Управи й Контрольної комісії, приступлено до вибору нової Управи. Кандидатів до Управи подала Номінаційна комісія в складі: д-р Н. Пазуняк, В. Шашаровський, мґр О. Генґало.

Після представлення кандидатів до Управи Збори вибрали нову Управу: голова — д-р Петро Клюк, заступники: Володимир Шашаровський, Петро Капшучен-Шуль; секретарка — мґр Марія Варварів, скарбник — мґр Рожа Смеречинська-Богдан Лисяк; члени Управи: Іван Гош, Ірина Ільїницька, Люна Луцька, Галя Поритко, Роман Швед; студенти — Зоріяна Луцька, Олена Бережницька, Андрій Мадай, Ігор Мірчук. Контрольна комісія: проф Петро Мегик, Микола Прасіцький, інж. Володимир Шиприкевич.

До Управи увійшли представники старшого і молодшого покоління, включно з групою творчої студентської молоді. В Управі заступлені також представники різних галузей мистецтва: літератури, сценічного, образотворчого й музичного.

Привітання від УККА, Відділу у Філядельфії, склав інж. М. Нич на зборах присутнім був також д-р Петро Стерчо, голова Відділу УККА.

ПОДЯКА

Прибиті горем по втраті нашої Найдорожчої Донечки і Сестри, багатонадійної студентки Montclair State College

бл. п.

СОНІ ГУРАЛЬ

що трагічно згинула в автовому випадкові дня 18-го січня 1975 року на дев'ятнадцятому році свого, так люблячого життя.

Щиро дякуємо Впр. о. ігуменові Павлові Малоцсі і о. Михайлові Перетятковi за похоронні відправи і багато слів потіх і співчуття.

Особливу подяку складаємо всім нашим Рідним і Приятелям, що в ці жорстокі хвилини нашої так болючої родинної трагедії виявили нам так багато помочі, співчуття і розваги.

Глибоку подяку складаємо д-рові Романові Кравчукові за безкорисну лікарську опіку над родиною під час днів, коли здавалося що серця наші не видержать цієї болючої втрати.

Зокрема дякуємо Родинам п-ва Буртиків, Пенцаків, Полянських, Стеранок і Туринських за всі труди у влаштованні і зарадженні похоронів та поминок.

Дякуємо нашій Сестрі і Теті Наталії Радьо, що прибула з далекого Едмонтону, щоб ділити з нами наше родинне горе.

Дякуємо Всім, що прибули зблизька і здалека, щоб зложити останню любов і пошану Покійній. Особливо дякуємо Молоді, що так чисельно прибула попрощати свою Подругу на Вічний Спочинок.

Дякуємо Усім, що жертвували Святі Літургії і численні квіти на могилу.

Дякуємо слідуючим особам, які замість квітів зложили на добродійні цілі:

На „Церкву в Потребі" — п-ні С. Андерсон 5, п-во В. Володюки 10, п-во Б. Жеребецькі 5, п-во д-р З. Матківські 25, п-во Я. Оберишини 10, п-во С. Петрухи 5, п-во В. Свиттух 10, п-во Ю. Стеранки 10, п-во Я. Яворські 10, Учні 4-ої кляси школи св. Івана Хрестителя в Нюарку 40. Разом 135.00 дол.

На Український Вільний Університет — п-ва І. Буртик 20, Я. Олійник 5. Разом 25.00 дол.

На Студіюючу Молодь в Бразилії — п-во д-р Л. Кузьмаки 20, п-во Д. Радьо 30, Учні 7-ої кляси школи св. Івана Хрестителя в Нюарку 25, Діти школи св. Івана Хрестителя 20. Разом 95.00 дол.

Горем прибиті:
ГАЛИНА — мати
ЛУКА — батько
УЛЯНА — сестра
РОМАН і МАРКО — брати
та близча і дальша Родина в Америці, Канаді і в Україні

Волею Божою, 21-го травня 1975 року на 62-му році життя, по довгих стражданнях, померла моя Гаряче Люблена ДРУЖИНА

д-р медицини
ЛЮДМИЛА ВЯЧЕСЛАВІВНА ЛЕТНЯК
уродж. САРАНІВСЬКА

Про це велике горе сповіщає
муж — ЛЕОНІД ЛЕТНЯК

ПАНАХИДА буде відправлена в п'ятницю, 23-го травня 1975 р. о 6:30 веч., в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН — в суботу, 24-го травня 1975 р. о год. 9:30 ранку, в церкві св. Володимира, 160-170 Вест 82-га вул. в Ню Йорку, на Український Православний цвинтар в С. Бавнд Бруку, Н. Дж., о год. 11:30 ранку.

Волею Божою, дня 21-го травня 1975 року відійшов у Вічність

ПРОФ. ІВАН ТРУХЛИЙ

Горем прибиті:
КАТЕРИНА — дружина
НЕНСІ і ЛІДА — невістки
ЮРІЙ і ВАСИЛЬ — сини

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 24-го травня 1975 р. о год. 12-ій дня, на Українському Православному Цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Канадська Україна в Міннеаполісі

Дня 12 квітня 1975 р. в залі при церкві св. Юрія в Міннеаполісі відбулася доповідь гостя з Едмонтону, поета і літературознавця Яра Славутича. Хоч заголовок доповіді був „Канадська Україна", але властиво це був літературний вечір Я. Славутича, в якім автор дав вияснення ґенези своїх поезій, з англійським перекладом. Автор дав вправді образ західньої Канади чи пак провінції Альберти.

Автор оповідає про дороги, якими він їздив, шукаючи за поселенцями - українцями на степах Альберти. Одною з перших місцевостей стрінув він сільце Мазепа. Там наслухався, вправді від чужинця, дивовижних леґенд про „індіянського ватажка Мазепу", який мав три жінки, а ще бажав мати четверту, але молоду. Почув ще був й про Мазепині інші пригоди „а ля Байрон", але довідавшись, що Мазепа — це велика людина в історії України — замовк. Славутича цікавило рідне слово на преріях. Ті пошукування за ним були пов'язані з пригодами, які дали йому поштовх до написання декількох поезій. В поезіях, які читала п-і О. Костюк, поет дає вислів пошани тим нашим „плуґаторам", які піднімали прерії. Поезія Славутича жива, соковита, як ті саскатунці на преріях. Мова його творів сприймається легко. У віршах висловлена любов до землі і запах розораного чорнозему. Вечір був цікавий. Дав слухачам образ прерій і їх поселенців. В дискусії мало-що заторкувано літературну тему вечора, але порушено натомість цілий ряд загально - канадських проблем.

Тому, що тепер Я. Славутич збирає матеріяли до написання історії літературного українського життя на американському континенті і нав'язує зв'язки з людьми, які працюють у тому напрямі, він просив пересилати матеріяли до його праці. Маючи допомогу від університету Міннесоти, він вже відвідав кілька міст та докладно перевірив наявність матеріялів в українському архіві при тутешньому університеті Бібіліотека - архів свого часу був започаткований проф. О. Грановським. Цей Архів є цінним з огляду на велику кількість і багатство різнородного матеріялу з ділянки українознавства.

Назагал літературний вечір та оживлена дискусія є добрим вкладом в культурне життя нашого міста. Вечір влаштовано заходами місцевих організацій. Програмою керував А. Семенюк. Деякі любителі поезій мали нагоду набути останню збірку автора. Але, аж дивно, для всіх не стало. Яр Славутич дасть ще одну доповідь для наших студентів і тоді, а в дальшому відвідає також інші громади.

Василь Пакуляк

В Парижі відбулася доповідь проф. д-ра Миколи Павлюка

Із ініціятиви НТШ у Европі проф. д-р Микола Павлюк виголосив 7-го травня ц. р. в Парижі доповідь на тему „Тарас Шевченко — основоположник нової української літературної мови".

У своїй доповіді проф. М. Павлюк проаналізував поетичну творчість Т. Шевченка з мовознавчого погляду, показав складові частини його мовного багатства та вказав на еволюцію української літературної мови протягом XIX століття. Зіставляючи мову Шевченка з мовою його попередників — І. Котляревського, Г. Квітки-Основ'яненка, П. Гулака-Артемовського, Є. Гребінки, доповідач вказав не великий поступ на шляху до становлення української літературної мови. Тоді, коли мова Котляревського спиралася на полтавську говірку, а Квітки — на харківську, Шевченко перший піднісся до розуміння синтетичности і соборности української літературної мови. І це як в аспекті історичному, щодо використання архаїзмів, церковнослов'янізмів, запозичення з чужих мов, так і в географічному: використання південно-східніх, північних і південно-західніх говірок з врахуванням досвіду його попередників. На базі києво-полтавських говірок Шевченко поклав основи української літературної мови. Проф. М. Павлюк докладно проаналізував вживані Шевченком церковно-слов'янізми, поділяючи їх на три групи: цитування із Святого Письма, слова, які надавали кольорит епохи в, релігійних творах, на вжиті терміни для підкреслення іронічного відтінку.

У вичерпних відповідях на питання доповідач подав додаткові дані про вклад Шевченка в збагаченні української літературної мови. Цією доповіддю НТШ і паризька українська громада гідно відзначили 161-річницю з дня народження Великого Кобзаря.

Доповідача представив голова НТШ в Европі проф. д-р Володимир Кубійович. М. Павлюк народився 1927 р. в селі Лузі над Тисою, на Мармарощині. Закінчив українсько-румунський ліцей у Сиготі, на Мармарощині; вищу освіту побирав на філологічному факультеті Харківського університету в 1950-1955 роках, де здобув звання доктора (кандидата) філологічних наук (1955-19.. захистивши дисертацію на тему „Українські говірки Мармарощини". З 1958 по 1974 рік працював у Букарештському університеті, завідуючи українським відділенням при катедрі слов'янських мов. Там він викладав курс української літературної мови, історичну граматику української мови, українську діялектологію тощо.

М. Павлюк є автором і співавтором підручників з української мови і української літератури для середніх шкіл (вісім підручників), з історії української мови, практичного курсу української мови для студентів, що вперше вивчають українську мову. Через політичні обставини М. Павлюк вліті 1974 р. покинув Румунію і дотепер перебував у Відні, звідкіля має намір виїхати до Канади на наукову і викладацьку роботу.

Зустріч представників УААУП з громадянством Детройту

Під патронатом Відділу УККА Південно-Східнього Мічиґену відбувся в дні 12 квітня ц. р., в авдиторії церкви св. Йосафата в Ворені, Міч., дискусійний вечір, присвячений проблемам української науки на еміґрації. В програмі вечора взяло участь трьох українських професорів американських університетів, які в своїх доповідях насвітлили дотеперішні осяги української вільної науки та поставили певні передумови для її дальшого розвитку.

Вечір відкрив коротким вступним словом д-р Антін Шутка, голова місцевого Відділу УККА та рівночасно член Українсько-Американської Асоціяції Університетських Професорів. Він коротенько представив поодиноких прелеґентів, відмітив їхні досягнення в американському науковому світі та вказав на їхній вклад у розвиток української науки.

Першу вступну доповідь виголосив д-р Микола Степаненко, визначний політичний діяч, віцепрезидент ДЦ-УНР в екзилі, заразом професор Сентрал Мічиґен Юніверсіті та голова Українська-Американської Асоціяції Університетських Професорів. Він подав загальні відомості про діяльність Асоціяції, вказуючи на її цілі та завдання. Асоціяція об'єднує викладачів високих шкіл Америки й Канади. Однією з головних цілей Асоціяції це взаємодопомога, найбільш виявлена при влаштуваннях на працю. Асоціяція через своїх членів має поважні осяги в науковому житті. Асоціяція заступлена в наукових інституціях та бере активну участь в міжнародніх конференціях і з'їздах. До найбільших осягів Асоціяції належить участь в конференціях Американської Асоціяції для Розвитку Славістичних Студій (ААССС), яка начислює понад 4 тисячі членів. Там включена українська тематика з участю українських професорів, що в своїх доповідях часто порушують українську проблематику. Асоціяція має також свої власні проєкти. До них належить Науковий Фонд, який розбудовується, а який служитиме українським цілям, в першій мірі видавничим; заходами й старанням Асоціяції появиться вкоротці в англійській мові Біографічний Довідник, що охоплюватиме всіх визначніших українських працівників пера, науки, культури та громадсько-суспільної активности; дитиною Асоціяції є т. зв. „Мюнхенський Проєкт", де щорічно використовується програму виміни професорського колективу при Сентрал Міґиґен Юніверситеті для переведення курсів українознавства на Українському Вільному Університеті; Асоціяція створила „лекційне бюро" для обслуговування українських осередків доповідям; стежить за всіма неточностями відносно України в американських видавництвах та старається їх виправляти; перевела широку акцію в обороні переслідуваних інтелектуалістів в Україні, між ними Мороза й Плюща, та старалась приєднати до цієї акції широкі круги американського наукового світу.

Слідуючі доповідачі доповнювали й поширювали тези, порушені проф. д-ром М. Степаненком.

Д-р Степан Горак, визначний історик, автор багатьох наукових праць, численних історичних розвідок та статтей, зараз професор катедри історії Східньої Европи при Істерн Іліной Юніверситеті, говорив на тему: „Історія, як наука і як вислів національного буття". Він ствердив, що історія потрібна кожному народові. Ми українці завдячуємо історії наше відродження. Шевченко дав нам душу, а Грушевський зробив нас державною нацією. Большевики сильно реагують на українську науку у вільному світі. Лише в минулому 1974 році в СССР появилось 34 книжки та 375 статтей, в яких совєтські науковці поборюють та опрокидують аксіоми, виведені українськими науковцями. Сьогодні живемо в націоідеологічній добі, в якій в історії домінує нація й ідея, пишеться історії націй. Завданням української науки є розбудувати українську історію в національному дусі. До того потрібно наукової відваги.

Д-р Мирослав Мельник, автор наукових праць і статтей з ділянки економії й статистики, зараз професор на Кент Стейт Юніверситеті, доповідав на тему: „До проблем української наукової політики". В своїй доповіді проф. Мельник ствердив, що до належного функціонування української науки у вільному світі потрібно фінансової бази. Такою базою може стати створений вже Науковий Фонд Українсько-Американської Асоціяції Університетських Професорів, як чинник зовсім незалежний від чужих впливів. Він забезпечуватиме працю українських наукових інституцій. Науковий Фонд треба піддержати, бо він, належно розбудований, стане ефективним засобом для виявлення наших слушних національних аспірацій й науковими цями. Замість „пхати" гроші в чужі інституції, в яких ми не можемо мати жадних впливів, краще розбудуймо свою наукову базу, яка служитиме українській незалежній науці.

Змістовні доповіді збудили зацікавлення серед досить численно зібраної авдиторії. Після доповідей присутні ставили питаня, на які доповідачі відповідаючи, старались кинути більше світла на порушені ними проблеми. З огляду на пізню пору треба було закінчити так цікаву й культурну імпрезу. Д-р А. Шутка подякував шановним прелеґентам за їхній труд, а зібраним присутнім за за участь у вечорі.

В. Тустанівський

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

СТАНИСЛАВ МИКОЛАЙКО, член УНС, Відд. 217 Б-ва св. Йосафата в Рочестері, Н. Й., помер 29 листопада 1974 р. на 82-му р. ж. Нар. в 1882 р. в Україні, став членом УНС в 1917 р. Залишив в смутку дружину Варвару, дочок Марію і Кей, синів Степана, Петра, Миколу і Михайла, 14 внуків і 11 правнуків. Похорон відбувся 3 грудня на цвинтарі св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Т. Куберич, секр.

ПЕТРО МАЧУЖАК, мол., — член УНС, Відд. 109 Б-ва св. Михаїла в Бентлейвілл, Па., помер 4 грудня 1974 р. на 49-му р. ж. Нар. в Сліквілл, Па., став членом УНС в 1927 Похорон відбувся на цвинтарі в Мононґагела, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секр. Відділу.

ГРИГОРІЙ ПАЛИЧАТ, ст., член УНС, Відд. 161 Б-ва св. Василія в Емб'рідже, Па., помер 5 грудня 1974 р. на 71-му р. ж. Нар. 14 січня 1903 р. в Україні, став членом УНС в 1953 р. Залишив у смутку дружину Теклу, двох синів, одну дочку і 9 внуків. Похорон відбувся 7 грудня на укр. кат. цвинтарі св. Петра і Павла в Емб'рідже, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секр. Відділу.

АНАСТАЗІЯ КРИВИНИЧ, — член УНС, Відд. 136 Б-ва св. Івана Хрестителя в Сліквілл, Па., померла 29 листопада 1974 р. на 86-му р. ж. Нар в жовтні 1888 р., стала членкою УНС в 1921 р. Осиротила сина Андрія, дочок Марію і Анну і внука. Похорон відбувся 2 грудня м.р. на цвинтарі Грендв'ю в Експорт, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Шеліга, секр.

АННА МАРІЯ ЧУК, членка УНС, Відд. 321 Б-ва св. Петра і Павла в Фініксвілл, Па., померла 19 грудня 1974 р. на 61-му р. ж. Нар. 30 липня 1913 р. в Фініксвілл, Па., стала членкою УНС в 1929 р. Залишила в смутку мужа Дмитра, двох синів Роберта і Івана і одну внучку. Похорон відбувся 23 грудня м.р. на укр. кат. цвинтарі св. Петра і Павла в Фініксвілл, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Д. Чук, секр.

медичні студенти, інженери

ОЛЕКСА ВОЙТКІВ, — член УНС, Відд. 238 Т-ва Євгена Коновальця в Бостоні, помер 22 листопада 1974 р. на 85 р. ж. Нар. 2 квітня 1889 р. в Україні, став членом УНС в 1921 р. Залишив в смутку дружину Параню. Похорон відбувся 25 листопада на цвинтарі Вудлавн в Еверет, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!

Секр. Відділу.

ОСИП ДИБА, член УНС Відд. 325 Т-ва Запорозька Січ в Брукліні, Н.Й., помер 25-го листопада 1974 р. на 61 р. ж. Нар. 1912 р. в Стрию, Україна, став членом УНС в 1958. Залишив у смутку дружину Степанію, дочку Тамару і внучку. Похорон відбувся 29 листопада м. р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Брук, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Чупа, секр.

МИХАЙЛО ПЕТРІВСЬКИЙ, член УНС, Відд. 102 Б-ва св. Петра і Павла в Клівленд, Огайо, помер 13 грудня 1974 на 79-му р. ж. Нар. 13 березня 1895 р. в Україні, став членом УНС в 1928 р. Осиротив двох синів, одну дочку і 8 внуків. Похорон відбувся 16 грудня м.р. на цвинтарі св. Петра і Павла в Парма, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Бабечко, секр.

ЙОСИП Г. КОВАЛИК, член УНС Відд. 143 Т-ва Любов в Грейт Медовс, Н.Дж., помер 11 березня 1975 р. на 81-му р. ж. Нар. 18 листопада 1893 року в Ню Йорку, став членом УНС в 1931 р. Залишив у смутку дружину Еву. Похорон відбувся 13 березня на цвинтарі Піквест Юніон в Грейт Медовс, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Л. Левонук, секр.

МАРІЯ ЮРКІВ, членка УНС Відд. 45 Т-ва Любов в Філя., Па., померла 8-го грудня 1974 р. на 82-му р. ж. Нар 18 січня 1894 р., стала членкою УНС в 1939 р. Залишила в смутку родину: Герберта, Теодора, Івана, Юрія, Михайла і Марію. Похорон відбувся 9 грудня 1974 р. на цвинтарі Ню Кемден в Кемден, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Секр. Відділу

ЛІДІЯ БЕЛЕЙ, член УНС Відд. 221 Б-ва Св. Стефана в Чикаґо, Ілл., померла 20 березня 1975 р. на 78-му р.ж. Нар. 20 березня 1897 р. в Букачівцях, Україна, стала членкою УНС в 1950 р. Залишила в смутку дочку Ірину, одного внука і дві правнучки. Похорон відбувся 24 березня на цвинтарі св. Миколая в Парк Ридж, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Шпікула, секр.

ГАВРИЛО ПАРНЮК, член УНС Відд. 127 Б-ва св. Миколая в Боффало, Н.Й. помер 19 березня 1975 р. на 75 р. ж. Нар. 26 липня 1899 р. в Україні, став членом УНС в 1953 р. Залишив у смутку дружину Ірину, дочку Маргариту і сина Олексу. Похорон відбувся 22 березня на цвинтарі св. Андрія в Саут Бавнд Брук, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Гаравус, секр.

ГРИГОРІЙ ГОЛУБЕЦЬ, член УНС Відд. 102 Б-ва св. Петра і Павла в Клівленді, Огайо, помер 4 березня 1975 р. на 63-му р. ж. Нар. 4 серпня 1912 р. в Україні, став членом УНС в 1947 р. Залишив у смутку дружину Анастазію, сина Зіновія, дочку Дарію і 6 внуків. Похорон відбувся 7 березня на укр. кат. цвинтарі св. Петра і Павла в Парма, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Секр. Відділу.

ДОРОТА САВЧУК ВІХРИК, член УНС Відд. 488 Т-ва Євгена Коновальця в Вест Істон, померла 16 червня 1974 року на 25-му р. ж. Нар. 23 жовтня 1948 р. в Істон, Па., стала членкою УНС в 1956 році. Залишила в смутку мужа Антона, синів Антона і Адама, дочку Ліа Християна. Похорон відбувся на цвинтарі св. Духа в Істон, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Є. Пращик, секр.

МИХАЙЛО СТУДЕНИЙ, — член УНС Відд. 87, Б-ва св. Василія в Ленкастер, Н. Й., помер 12 липня 1974 р. на 79 році життя. Нар. 1 червня 1895 р. в Україні, став членом УНС в 1923 р. Залишив у смутку дружину Анастазію, дочку і сина. Похорон відбувся на цвинтарі Пречистої Діви Марії в Ленкастер, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Секр. Відділу.

КАТЕРИНА СТЕФАНОВИЧ, член УНС Відд. 130 Б-ва св. Володимира в Ню Йорку, Н.Й., померла 10 червня 1974 р. на 80 р. ж. Нар. 30 липня 1893 р. в Україні, стала членкою УНС в 1943 р. Залишила в смутку дочку Беатрису. Похорон відбувся 12 червня м.р. на цвинтарі св. Івана в Мідл Вілладж, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Секр. Відділу.